

Maade, at man virkelig kan siges at have leveret et udtømmende Indlæg i denne Sag. Jeg skal ogsaa villig indrømme, at jeg ikke her gjør nogen Fordring paa, udtømmende at kunne fremstille den Anskuelse, til hvilken jeg bekjender mig. Naar jeg imidlertid har troet, at jeg dog kunde være berettiget til, at vove mig ind paa en Behandling af denne Sag, saa kan jeg ikke nægte, at jeg har fundet en forøget Adkomst hertil ved at see tilbage paa de tidligere Forhandlinger og ved at see den særdeles store Bæthed, hvormed Paastande af forskjellig Art, vedrørende dette Spørgsmaal, ere kastede uden nogenformhelt Hjemmel, ja uden at man endog har forsøgt paa at præstere noget Bevis for deres Rigtighed.

Spørgsmaalet om Lovgivningsmagtens og Bevillingsmagtens inblyrdes Forhold — thi det er dette Spørgsmaal, der egentlig her ligger for — synes mig passende at kunne deles i tvende Afdelinger, der hver for sig kunne behandles. Det første Spørgsmaal er dette: Hvad er i finantsiel Henseende Virkningen og Betydningen af en Lov, som er vedtagen af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, naar en saadan Lov medfører Udgifter? Det andet Spørgsmaal er dette: I hvilket Forhold staer Finantsloven til de enkelte gjældende Love? Jeg skal tillade mig at behandle ethvert af disse Spørgsmaal for sig, og skal da først gaae over til det om den finantsielle Betydning og Virkning af en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov, som medfører en Udgift.

Det forekommer mig, at naar Rigsdagen har vedtaget og Hans Majestæt Kongen har stadfæstet en Lov, og der altsaa er tilveiebragt Overensstemmelse mellem alle Lovgivningsmagtens Dele med Hensyn til en Lov, saa er Meningen dermed ikke blot den: at constatere, hvad der abstract theoretisk skal siges at være rigtigt, men Meningen er, at udtale, hvad der factisk, haandgribelig skal gennemføres som det Bestaaende. Naar der saaledes vedtages en Lov, som angaaer Dpretelsen af en ny Domstol, f. Ex. Sø- og Handelsretten, saa er Meningen ikke den, at Rigsdagen og Kongen abstract ville udtale, at det

er hensigtsmæssigt at have en saadan Domstol; men Meningen dermed er, at en saadan Ret virkelig skal oprettes, og at den skal paaakfende denne og hiin Art Sager. Ligeledes naar der er Tale om en Skattelov, f. Ex. Stempeloven, saa er Meningen ikke den, dermed at sige, at for Fremtiden er det rigtigt, at Stempelafgiften udredes paa denne eller hiin Maade, men Meningen er, at saaledes skal virkelig fremtidig Stempelafgiften udredes. Det forekommer mig derfor at være klart, at naar en saadan Lov er vedtagen, saa følger deraf umiddelbart, at Loven maa gennemføres, og altsaa ogsaa, at de Udgifter, dens Gjennemførelse foranlediger, maae afholdes. I det samme Øieblik en Lov er vedtagen og sanctioneret, forekommer det mig, at der eo ipso og uden videre Betingelse er givet en Bemyndigelse fra Regjeringen til ogsaa at afholde de Udgifter, som Loven foranlediger i det første eller kommende Finantsaar, Alt afhængigt af det Tidspunkt, i hvilket Loven gives. Jeg kan heller ikke see, at der er nogen Mislighed forbundet hermed. Alle de forskjellige Factorer af den lovgivende Magt udøve jo paa en saadan Lov deres fulde Indflydelse og komme til at gjøre deres Villie gjældende paa den Maade, Grundloven har foreskrevet; thi Grundlovenes Tanke er at faae Enighed tilveiebragt imellem disse forskjellige Factorer ved Overenskomst og gjensidig Afslag, og naar denne Enighed er tilstede, er der ogsaa Enighed om Alt, hvad der vedrører en saadan Lovs Gjennemførelse. Skal da en saadan Lov ikke svære i Lusten, men virkelig føres ind i Livet, er det Regjeringens Pligt og Opgave at gennemføre den og gjøre de Udgifter, som den udkræver. — Men her møde vi nu, imidlertid Grundlovens § 52, som siger: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efterat samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. Finantsforslaget behandles først i Folkethinget. Forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ei opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme.“ Det er støttet til denne Paragraph, at man erklærer det for et Grundlovsbrud, naar der afholdes en Udgift i Kraft